

Sygnatura akt VIII Ga 504/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Patrycja Baranowska

Sędziowie: SO Anna Budzyńska

SR del. Jarosław Łazarski (spr.)

Protokolant: stażysta Joanna Drobińska

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko (...) -Konsorcjum spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 21 czerwca 2016 roku, sygnatura akt XI GC 621/16

I. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie I. w części zasądzonej należność główną w kwocie 52.067,65 zł (pięćdziesiąt dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt pięć groszy) i w tej części umarza postępowanie oraz zmienia zawarte w punkcie I. rozstrzygnięcie w zakresie odsetek w ten sposób, że zasądza odsetki ustawowe (określone od 1 stycznia 2016 r. jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczone od następujących kwot:

- 7.523,86 zł od 4.04.2014 r. do 26.09.2016 r.,

- 9.855,94 zł od 15.04.2014 r. do 19.10.2016 r.,

- 9.802,49 zł od 26.04.2014 r. do 15.11.2016 r.,

- 11.084,76 zł od 5.05.2014 r. do 7.12.2016 r.,

- 13.800,60 zł od 4.06.2014 r. do 14.12.2016 r.

II. oddala apelację;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO(...)SSO (...)SSR del. (...)

Sygn. akt. VIII Ga 504/16

UZASADNIENIE

W dniu 18 stycznia 2016 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniosła pozew o zasądzenie od pozwanej (...) -Konsorcjum spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 52 067,65 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. Uzasadniając żądanie powódka powołała się na zawarte umowy sprzedaży udokumentowane fakturami VAT i podniosła, że pozwana uregulowała jedynie częściowo dwie faktury i nie zapłaciła pozostałych należności.

Dnia 15 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania. Pozwana złożyła ewentualny wniosek o skierowanie sprawy do mediacji oraz o rozłożenie dochodzonego pozwem świadczenia na raty. W uzasadnieniu potwierdziła fakt zawarcia przez strony umowy i jej wykonania przez powódkę. Podniosła, że opóźnienie w realizowaniu płatności zostało spowodowane nieprzewidywanymi i niezawinionymi przez pozwaną kłopotami wynikającymi z obecnej trudnej sytuacji na rynku producentów i dostawców biomasy. Pozwana wyraziła gotowość go ugodowego zakończenia sporu, a na wypadek nieuzgodnienia zasad polubownego rozwiązania sprawy pozwana wniosła o rozłożenie zasądzonego roszczenia na 8 równych miesięcznych rat poczynając od dnia 30 kwietnia 2016 r. W uzasadnieniu wniosku o rozłożenie świadczenia na raty pozwana powołała się na istnienie ważnych okoliczności związanych z sytuacją majątkową oraz finansową pozwanej. Wskazała, że wprowadziła działania naprawcze polegające na uzyskaniu nowych inwestorów oraz nowych rynków zbytu dla produkowanych przez siebie wyrobów.

W dalszych pismach procesowych strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska. Dodatkowo powódka nie wyraziła woli zawarcia ugody i podała, że pozwana posiada środki finansowe o czym świadczy to, że komornik w innej sprawie wyegzekwował od pozwanej kwotę ponad 30 000 zł.

Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanej (...) -Konsorcjum spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 52 067,65 zł z odsetkami ustawowymi (określanymi od 1 stycznia 2016 r. jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od następujących kwot:

- 7 523,86 zł od dnia 4 kwietnia 2014 r.,
- 9 855,94 zł od dnia 15 kwietnia 2014 r.,
- 9 802,49 zł od dnia 26 kwietnia 2014 r.,
- 11 084,76 zł od dnia 5 maja 2014 r.,
- 13 800,60 zł od dnia 4 czerwca 2014 r.

oraz w pkt II wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 9 821 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok Sądu Rejonowego zapadł na gruncie następujących ustaleń faktycznych.

Powód prowadził działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży zrębek opałowych i pyłu. Następnie powód sprzedał pozwanej na jej zamówienie określoną ilość pyłu i każdą ze sprzedaży stwierdził w kolejnych fakturach VAT.

Sąd Rejonowy ustalił także, że z tytułu sprzedaży pyłu powód wystawił pozwanej m.in.

- fakturę VAT nr (...) na kwotę 12 513,86 zł, z której do zapłaty pozostała kwota 7 523,86 zł,

- fakturę VAT nr (...) na kwotę 14 855,94 zł, z której do zapłaty pozostała kwota 9 855,94 zł,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 9 802,49 zł,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 11 084,76 zł,
- fakturę VAT nr (...) na kwotę 13 800,60 zł.

W treści każdej z faktur wskazany był termin płatności. Powód dwukrotnie wzywał pozwaną do zapłaty, jednak obydwa wezwania pozostały bez odpowiedzi.

Na podstawie przedstawionego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne.

Za bezsporne Sąd uznał okoliczności zawarcia umowy, jej treści oraz wykonania umowy przez powódkę. Uznał, że wobec wykonania umowy przez powódkę pozwana ma obowiązek zapłaty na rzecz powódki cen określonych w przedłożonych fakturach VAT.

Sąd I Instancji nie znalazł podstaw do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy podkreślił, że dług powstał jeszcze w 2014 r., a więc ponad 2 lata przed dniem wydania wyroku oraz, że wytoczenie powództwa poprzedzone zostało dwoma wezwaniami do zapłaty, na które pozwana w ogóle nie odpowiedziała. Sąd zwrócił uwagę na to, że pozwana w żaden sposób nie wykazała okoliczności, które w jej ocenie miałyby skutkować uwzględnieniem wniosku o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd Rejonowy oparł na podstawie przepisów art. 481 k.c., orzekając zgodnie z żądaniem pozwu. Sąd I instancji wskazał, że terminy płatności wskazane w fakturach VAT nie były kwestionowane przez strony.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto o przepis art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 21 czerwca 2016 r. złożyła pozwana. Zaskarżyła ona wyrok w całości i wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez rozłożenie zasądzonego świadczenia na 5 równych, miesięcznych rat po 10 413,53 zł każda oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów sądowych według norm przepisanych za obie instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie normy prawnej zawartej w art. 320 k.p.c. poprzez jej niezastosowanie i nierozłożenie zasądzonego roszczenia na raty.

Uzasadniając apelację pozwana podniosła, że nie kwestionowała swojego obowiązku zapłaty dochodzonych przez powódkę należności i tego, że ich nie uregulowała. Wyjaśniła, że nie mogła uczynić zadość roszczeniu powódki z powodu złej sytuacji rynkowej producentów biopaliwa, do których grona pozwana należy. Wskazała nadto, że strony prowadziły rozmowy w przedmiocie polubownego zakończenia sprawy i pozwana zamierzała zawrzeć z powódką ugodę i nie składała zarzutów, co do zasadności roszczenia powoda, ponieważ nie chciała doprowadzić do spotęgowania trudnej sytuacji finansowej związanej z brakiem zapłaty.

W dalszej części uzasadnienia apelacji pozwana wskazała, że jej zdaniem, uzasadnione było rozłożenie zasądzonego roszczenia na raty. Podstawą rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty miała być, w przekonaniu pozwanej, trudna sytuacja przedsiębiorców, w tym pozwanej, na rynku biopaliw, która była spowodowana zmianami przepisów prawa i tym samym była niezależna od woli pozwanej.

W odpowiedzi na apelację, powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanej jako całkowicie bezzasadnej i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą. W uzasadnieniu powódka zaprzeczyła temu, jakoby strona pozwana czyniła przed procesem jakiegokolwiek próby podjęcia rozmów ugodowych z powódką. Powódka podkreśliła, że pozwana nie odpowiadała na wezwania do zapłaty i w

związku z brakiem kontaktu ze strony pozwanej, powódka zmuszona była skierować sprawę na drogę postępowania sądowego, co skutkowało poniesieniem dodatkowych kosztów, i że dopiero na tym etapie pozwany wykazał swoją aktywność.

Powódka pismem złożonym dnia 13 lutego 2017 r. (data stempla pocztowego) cofnęła powództwo co do zapłaty należności głównej w kwocie 52 067,65 zł zrzekając się w tej części roszczenia i wniosła o umorzenie postępowania w tym zakresie, i jednocześnie podtrzymała powództwo co do zapłaty odsetek ustawowych liczonych od kwot:

- 7 523,86 zł od dnia 4 kwietnia 2014 r. do dnia 26 września 2016 r.,
- 9 855,94 zł od dnia 15 kwietnia 2014 do dnia 19 października 2016 r.,
- 9 802,49 zł od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia 15 listopada 2016 r.,
- 11 084,76 zł od dnia 5 maja 2014 r. do dnia 7 grudnia 2016 r.,
- 13 800,60 zł od dnia 4 czerwca 2014 r. do dnia 14 grudnia 2016 r.

oraz kosztów procesu za I instancję w wysokości 9 821 zł oraz kosztów procesu za II instancję.

W uzasadnieniu pisma powódka powołała się na fakt zapłaty przez pozwaną należności głównej po wytoczeniu powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wobec cofnięcia powództwa w części, wyrok został uchylony w części i postępowanie w tym zakresie umorzone, a w pozostałym apelacja jako niezasadna została oddalona.

W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał dowodowy poddał wszechstronnej ocenie, stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego poczynił także prawidłowe rozważania prawne. Zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne Sądu I instancji Sąd II instancji w pełni podziela i przyjmuje za własne, bez potrzeby ich ponownego przytaczania.

Odnosząc się do złożonego oświadczenia o cofnięciu powództwa i rzeczeniu roszczenia wskazać należy, że w myśl przepisów art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego, aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem powództwa połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego. Zgodnie z przepisem art. 355 § 1 k.p.c. procesowym następstwem cofnięcia pozwu ze skutkiem prawnym jest umorzenie postępowania. Stosownie do przepisów art. 355 § 1 k.p.c. Sąd z urzędu poddaje kontroli cofnięcie powództwa celem ustalenia jego dopuszczalności i skuteczności.

Wyżej przywołane przepisy znajdują zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym zgodnie z przepisem art. 391 § k.p.c. Poza tym w myśl przepisu art. 386 § 3 k.p.c. jeżeli pozew ulega odrzuceniu albo zachodzi podstawa do umorzenia postępowania, sąd drugiej instancji uchyla wyrok oraz odrzuca pozew lub umarza postępowanie.

Sąd II instancji zważył, iż powódka cofnęła powództwo w części, tzn. co do należności głównej, czyli w wysokości 52 067,65 zł, i podtrzymała powództwo w pozostałym zakresie, tj. odnośnie żądania odsetek ustawowych od kwot:

- 7 523,86 zł od dnia 4 kwietnia 2014 r. do dnia 26 września 2016 r.,
- 9 855,94 zł od dnia 15 kwietnia 2014 do dnia 19 października 2016 r.,
- 9 802,49 zł od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia 15 listopada 2016 r.,

- 11 084,76 zł od dnia 5 maja 2014 r. do dnia 7 grudnia 2016 r.,

- 13 800,60 zł od dnia 4 czerwca 2014 r. do dnia 14 grudnia 2016 r.,

oraz co do kosztów postępowania. Istotne okazało się również to, że cofnięcie powództwa nastąpiło w okresie, w którym wyrok dotyczący przedmiotowego roszczenia nie był prawomocny. Pozwany zaskarżyła bowiem wyrok Sądu Rejonowego w całości, a czynność powódki w postaci cofnięcia powództwa w części, wniesionego pismem nadanym dnia 13 lutego 2017 r., została dokonana przed rozprawą apelacyjną, która miała miejsca dnia 20 stycznia 2017 r. i przed wydaniem wyroku przez sąd odwoławczy.

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że skoro pozwana zaskarżyła wyrok w całości i nie był on prawomocny w chwili cofnięcia powództwa, powódka była uprawniona do cofnięcia powództwa w części wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Okoliczności niniejszej sprawy nie wskazują, ażeby tak podjęta czynność procesowa naruszała treść art. 203 § 4 k.p.c. co skutkuje uznaniem, że powódka skutecznie cofnęła powództwo w części dotyczącej należności głównej w kwocie 52 067,65 zł. Sąd zważył również, że powódka podtrzymała roszczenie co do odsetek ustawowych liczonych od kwot:

- 7 523,86 zł od dnia 4 kwietnia 2014 r. do dnia 26 września 2016 r.,

- 9 855,94 zł od dnia 15 kwietnia 2014 do dnia 19 października 2016 r.,

- 9 802,49 zł od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia 15 listopada 2016 r.,

- 11 084,76 zł od dnia 5 maja 2014 r. do dnia 7 grudnia 2016 r.,

- 13 800,60 zł od dnia 4 czerwca 2014 r. do dnia 14 grudnia 2016 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uwzględniając ograniczenie powództwa połączone ze zrzeczeniem się roszczenia w piśmie z dnia 10 lutego 2017 r. działając na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 386 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w punkcie I wyroku uchylił zaskarżony wyrok w punkcie I w części zasądzającej należność główną w kwocie 52 067,65 zł i w tej części umorzył postępowanie oraz zmienił zawarte w punkcie I rozstrzygnięcie w zakresie odsetek w ten sposób, że zasądził odsetki ustawowe (określone od 1 stycznia 2016 r. jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczone od kwot:

- 7 523,86 zł od dnia 4 kwietnia 2014 r. do dnia 26 września 2016 r.,

- 9 855,94 zł od dnia 15 kwietnia 2014 do dnia 19 października 2016 r.,

- 9 802,49 zł od dnia 26 kwietnia 2014 r. do dnia 15 listopada 2016 r.,

- 11 084,76 zł od dnia 5 maja 2014 r. do dnia 7 grudnia 2016 r.,

- 13 800,60 zł od dnia 4 czerwca 2014 r. do dnia 14 grudnia 2016 r.

Przechodząc do analizy zarzutów apelacyjnych wskazać należy, iż sprowadzały się one do zarzucenia Sądowi I instancji naruszenia norm prawa procesowego tj. art. 320 k.c. Zarzuty pozwanej, nie doprowadziły do zmiany zaskarżonego orzeczenia w kierunku postulowanym przez skarżącą.

Zważyć należało, że zgodnie z przepisami art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Korzystając z tej szczególnej zasady wyrokowania określonej w art. 320 k.p.c. Sąd może rozłożyć zasądzone świadczenie na raty. Ustanowiona w powołanym uregulowaniu norma ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, gdyż może być zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W piśmiennictwie wyrażono pogląd uznający wymienioną przesłankę za

spełnioną wtedy, gdy w chwili wyrokowania są podstawy do przyjęcia, że ze względu na sytuację majątkową dłużnika wyrok zasądający całe świadczenie stanowiłby tytuł egzekucyjny bez szans na realizację. Prowadzenie egzekucji w tym zakresie narażałoby tylko wierzyciela na nieefektywne wydatki egzekucyjne, a dłużnika i osoby pozostające na jego utrzymaniu na utratę podstaw egzystencji. Takie bezskuteczne czynności egzekucyjne byłyby zarazem szkodliwe społecznie i podważałyby sens prowadzenia procesu. Przy takim pojmowaniu szczególnie uzasadnionych wypadków uzasadniających zastosowanie art. 320 k.p.c. przepis ten służy nie tylko interesom dłużnika i wierzyciela, ale także interesom ogólnym. Należy zaznaczyć, że tak rozumiany art. 320 k.p.c. pozostaje w zgodzie z art. 31 ust. 3 Konstytucji, uzależniającym dopuszczalność ustanowienia w ustawie ograniczenia korzystania z konstytucyjnego prawa, jakim jest także wierzitelność (por. art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji), od tego, czy nie narusza ono istoty tego prawa oraz czy jest konieczne w demokratycznym państwie m.in. dla porządku publicznego albo wolności i praw innych osób (tak trafnie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, Lex nr 203857).

Zastosowanie normy prawnej wynikającej z art. 320 k.p.c. dopuszcza również znaczną ingerencję Sądu w stosunek cywilnoprawny stron procesu, co również oznacza, że instytucja rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty ma charakter szczególny i wyjątkowy.

Ponadto ochrona pozwanego przewidziana przepisem art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę powoda, wymaga przy tym również uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym także uzasadnionego interesu powoda, a i nie bez znaczenia jest zachowanie obu stron zarówno przed wytoczeniem powództwa, jak i w toku procesu. Ze swej istoty norma ta ingeruje w słuszne prawa wierzyciela, odsuwając termin, od którego uprawniony może egzekwować swoje prawa w drodze przymusu. Jednak skoro ustawodawca zdecydował się na jej wprowadzenie do kodeksu postępowania cywilnego, jednocześnie pozostawiając dyskrecjonalnej władzy sądu decyzję czy rzeczywiście zachodzi w konkretnej sprawie uzasadniony przypadek, ingerencja sądu odwoławczego w powyższe rozstrzygnięcie może mieć miejsce tylko wówczas, gdy sąd I instancji nie zastosował unormowania przewidzianego w art. 320 k.p.c. podczas gdy w istocie – wążąc interesy obu stron zachodził szczególnie uzasadniony wypadek.

Rozstrzygnięcie wydane zgodnie z art. 320 k.p.c. obejmuje orzeczenie o uwzględnieniu świadczenia oraz o rozłożeniu go na raty wraz z określeniem sposobu tego rozłożenia. W sentencji wyroku sąd nie zamieszcza orzeczenia w przedmiocie odmowy zastosowania art. 320 k.p.c., ale przyczyny tego stanowiska powinny być zamieszczone w uzasadnieniu. Przedmiotem zaskarżenia apelacją orzeczenia może być zarówno rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia jak i niedokonanie przewidzianego w art. 320 k.p.c. moratorium. W odniesieniu do nierozłożenia zasądzonego świadczenia na raty albo odroczenia terminu wydania nieruchomości lub opróżnienia pomieszczenia apelacja pozwanego, niekwestionująca podstawy zasądzenia świadczenia i jego wysokości, skierowana jest do orzeczenia uwzględniającego roszczenie powoda. Nie ma znaczenia dla zakresu zaskarżenia to, czy pozwany złożył wniosek o rozłożenie dochodzonego przez powoda świadczenia na raty w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, czy też żądanie takie zgłosił dopiero w apelacji. Nie zachodzi zatem niedopuszczalność zaskarżenia wyroku, z uwagi na brak rozstrzygnięcia, ponieważ orzeczenie o zasądzeniu świadczenia w całości, stwierdza jednocześnie, że sąd nie zastosował moratorium wskazanego w art. 320 k.p.c.

Sąd II instancji uznał, że wbrew twierdzeniom apelującej Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zastosował normę art. 320 k.p.c. W ocenie Sądu odwoławczego w niniejszej sprawie nie zachodził szczególnie uzasadniony przypadek.

Pozwany, zarówno przed sądem I instancji jak i w apelacji uzasadniając wniosek o rozłożenie na raty świadczenia ograniczył się jedynie do dosyć ogólnych stwierdzeń o złej kondycji na rynku biopaliw lub kłopotów przedsiębiorców działających na tym rynku. Przy tym nie przedstawił żadnych dowodów, na podnoszone okoliczności. Niezależnie od tego stwierdzić należy, że nawet przy założeniu, że faktycznie na rynku biopaliw panuje zła sytuacja gospodarcza, to nie spowodowałyby to zaistnienia podstaw do uwzględnienia wniosku. Dla zastosowania moratorium sędziowskiego określonego w art. 320 k.p.c. istotna jest bowiem nie tyle sytuacja określonej branży, co indywidualna sytuacja, w jakiej pozostaje określony podmiot, w tym wypadku pozwana.

Tymczasem pozwana nie dość że nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczności istotne dla uwzględnienia wniosku, np. dla wykazania szczególnej sytuacji majątkowej uniemożliwiającej wyegzekwowanie zasądzonego świadczenia, ale również w toku postępowania nie przedstawiła nawet konkretnych twierdzeń na te okoliczności, a w szczególności twierdzeń obrazujących jej rzeczywistą sytuację majątkową.

Dodatkową okolicznością, która przemawia przeciw zastosowaniu normy z art. 320 k.p.c. jest fakt, że roszczenie dochodzone w niniejszym procesie stało się wymagalne w okresie kwiecień-czerwiec 2014 r. a więc ponad 2,5 roku temu. Przez ten czas pozwany, pomimo nie kwestionowania zasadności roszczenia nie zaspokoił tego roszczenia choćby w części, nawet w toku procesu przed Sądem I instancji. Istotne okazało się również to, że pozwana w toku postępowania apelacyjnego uregulowała należność główną w całości, tj. w kwocie 52 067,65 zł. Okoliczność ta pozostaje w sprzeczności z twierdzeniami pozwanej o tym, że pozostaje ona w złej sytuacji finansowej. Sąd uznał więc, że postawa pozwanej nie skłania do poglądu o zasadności zastosowania w stosunku do niego szczególnej normy z art. 320 k.p.c.

Z tych wszystkich względów należało przyjąć, że wobec pozwanej brak jest podstaw do uznania, że zachodzi w stosunku do niej szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Wobec takiej konkluzji wyrok Sądu Rejonowego z dnia 21 czerwca 2016 r. uznać należy za prawidłowy, a rozpoznawaną apelację za nieuzasadnioną. Z przyczyn powyższych apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, określoną w art. 98 §1 k.p.c. Wobec skutecznego cofnięcia powództwa w części Sąd doszedł do przekonania, że cofnięcie pozwu w skutek zaspokojenia przez pozwaną roszczenia, nawet w części, po wytoczeniu powództwa, jest równoznaczne z przegraniem sprawy przez pozwaną. Pozwana przegrała w całości postępowanie odwoławcze. Jest zatem zobowiązana w myśl ogólnych reguł odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.) zwrócić powódce koszty, które ta poniosła dla celowego dochodzenia swoich praw. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego reprezentującego powódkę w kwocie 3 600 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

SSO (...)SSO(...)(...)

Sygn. akt VIII Ga 504/16

Zarządzenia:

1. (...),
2. (...)
3. (...)